

בס"ד. ש"פ בהעלותך, י"א סיון ה'תשמ"א

הנחה בלתי מוגה

ראיתי והנה מגורת זהב כולה גו' ושבעה נרותי עלי' גו' ושנים זיתים עלי' גו', ואיתא במדרש² (הובא בלקו"ת פרשתנו ד"ה זה³), לפי שירמי⁴ אומר כסף נמאס קראו להם (לישראל) ויחזקאל⁵ קורא אותם סיגים כו' בא זכרי' ואמר ראיתי והנה מגורת זהב כולה, של זהב היא כולה. ומבואר בלקו"ת, דממדרש זה משמע שנבואת זכרי' קאי ג"כ על הזמן דעכשיו, דלא כהפירוש דקאי על הזמן דלע"ל, כי מזה שזכרי' אמר דבריו כנגד ירמי' ויחזקאל, מובן דקאי על אותו הזמן שבו דיברו הם. וצריך להבין, איך אפשר שירמי' ויחזקאל שניבאו בזמן הבית קראו להם כסף וסיגים, ודוקא זכרי' שהי' בזמן גלות בבל אמר שהם מגורת זהב כולה. ובפרט ע"פ הידוע שאלו ואלו דברי אלקים חיים⁶, היינו שגם הפירוש האחר שנבואת זכרי' קאי אלע"ל הוא דברי אלקים חיים, ולא עוד אלא שהוא להלכה, דלע"ל יהיו ישראל מגורת זהב כולה בתכלית השלימות, דמזה מובנת מעלת ענין זה (מגורת זהב כולה), ומ"מ אמרה זכרי' בזמן הגלות דוקא.

ולהבין זה יש להקדים תחילה ביאור הענין מה שנקראו בני ישראל מגורת זהב כולה, דהיינו שכולה עשוי' זהב, וכמ"ש בפרשתנו⁷ וזה מעשה המגורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחת מקשה היא, שכולה מקשה אחת מירכה עד פרחת. ומבואר בלקו"ת⁸ דירכה הם מדריגות התחתונות שנאמר בהם חמוקי ירכיך כמו חלאים⁹, ופריחה הם בחינות עליונות ע"ד יציץ ופרח ישראל¹⁰, וכולם הם מקשה אחת. ובעבודת האדם הו"ע אהבת ישראל. ובזה גופא החידוש הוא, דלא זו בלבד שיש ירכה ופריחה, רגל וראש, וכל אחד מהם יש בו מעלה על זולתו, מעלת הראש ומעלת הרגל, אלא עוד זאת שהם מציאות אחת ממש, מקשה אחת. וכמבואר בתניא פרק לב, דלבד זאת שמי יודע גדולתן ומעלתן בשרשן ומקורן באלקים חיים, היינו שיש מעלה מיוחדת בכל נשמה, הנה עוד זאת שאב אחד לכולנה, היינו שבהיותם כלולים בבחי' אב אחד לכולנה, הרי הם מציאות אחת, מקשה אחת.

והנה ידוע שהמעשה הוא העיקר¹¹, ומזה מובן גם במגורה זו שהיא כנס"י שעיקרה היא המעשה, שהמגורה תאיר, וזהו ע"י שבעת הנרות שבמגורה. והענין הוא,

(1) זכרי' ד, כ"ג (הפסטר פ' בהעלותך).	(6) עירובין יג, ב.
(2) במדב"ר פ"ג, ח.	(7) ח, ד.
(3) לג, ג.	(8) לב, ד ואילך.
(4) ו, ל.	(9) שה"ש ז, ב.
(5) כב, יח.	(10) ישעי' כז, ו.

כמבואר בלקו"ת ריש פרשתנו¹², שז' הנרות הם ז' סוגים בכני ישראל. דהנה תכלית בריאת האדם היא עבודתו לקונו, כמאמר¹³ אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני, ובעבודת ה' יש ז' מדריגות שכנגד ז' המדות. וכמבואר בכ"מ (ובארוכה בד"ה אל תצר את מואב לכ"ק אדמו"ר האמצעי¹⁴) שעיקר העבודה בזמן הזה היא בבירור המדות, ובירור השכל והמוחין יהי' לע"ל. וזהו ענין ז' קני המנורה, שהם ז' אופני עבודה, וכנגדם יש ז' סוגים בכני ישראל, שהם כנגד ז' המדות.

והנה ידוע שכל עבודה שלמטה צריכה לעזר הקב"ה מלמעלה, כמאמר¹⁵ הקב"ה עוזרו, וזהו מה שמבאר בלקו"ת (בד"ה זה בתחלתו) ששבעת הנרות הם נשמות השבעה רועים. דענינו של רועה הוא שהוא רועה ומפרנס ומספק כל צרכי צאן מרעיתו. ועד"ז יובן בשבעת רועי נשמות ישראל, הנק' בשם צאן כמ"ש¹⁶ ואתן צאני צאן מרעיתי גו', שהם המשפיעים עזר וסיוע לנשמות ישראל. וענין זה הוא גם בזמן הגלות, וכמובן מהמבואר בתניא¹⁷ בנוגע למשה רבינו (שהוא הראשון משבעת הרועים), דמכיון שלגבי יראה היא מילתא זוטרת¹⁸ לפיכך היא מילתא זוטרת (לכאור"א מישראל לפי שהוא ממשיך ענין זה תמיד בנש"י, גם בחושך הכפול והמכופל שבזמן הגלות, וממנו יובן לשאר הרועים, שגם הם משפיעים עזר וסיוע בעבודת ה' גם בזמן הגלות.

והנה מה שנש"י נק' כאן בשם נרות, הוא ע"ש הכתוב¹⁹ נר ה' נשמת אדם. והענין הוא (כמבואר בלקו"ת כאן³, ובאריכות בדרושי חנוכה בתו"א²⁰ ובשערי אורה²¹ ובאור²² ובדרושים שלאח"ז), דהנה נר יש בו ג' דברים, הנר עצמו שהוא הכלי, והשמן והפתילה. וזהו מה שנש"י נק' נרות, ע"ש כלי הנר שהוא בכלי קיבול לקבל השמן והפתילה. והשמן ופתילה הם התורה ומצוותי הקרויים ג"כ בשם נר כמ"ש²³ כי נר מצוה ותורה אור. וע"י שנש"י מקיימים את התומ"צ, ע"ז הם נרות להאיר את העולם כולו, וכדאיתא²⁴ על המנורה שבביהמ"ק שמשם אורה יוצאת לכל העולם כולו, ע"י החלונות שהיו שקופים אטומים²⁵ כו'.

(11) אבות פ"א מ"ז.

(12) כט, ג.

(13) קידושין פב, א (ע"פ גירסת הש"ס כת"י אוסף כתביהיד של תלמוד הבבלי, ירושלים תשכ"ד). וכן הובא במלאכת שלמה למשנה שם. וראה גם יל"ש ירמ' רמז רעו).

(14) מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א בתחלתו.

(15) סוכה נב, ב. קידושין ל, ב.

(16) יחזקאל לד, לא.

(17) ריש פמ"ב.

(18) ברכות לג, ב.

(19) משלי כ, כז.

(20) מקץ לב, ב ואילך. לח, ב ואילך.

(21) שער החנוכה לד, ב ואילך.

(22) חנוכה שיט, ב ואילך.

(23) משלי ו, כג.

(24) ויק"ר פל"א, ז.

(25) מלכים א ו, ד. וראה מנחות פו, ב ובפרש"י.

והנה כל עבודה צריך שתבוא ע"י שינוי באדם העובד, ועד שנקראת בשם עבודה מלשון עיבוד עורות (כמבואר בתו"א פ' משפטים²⁶), וזהו מה שממשיך בכתוב ושנים זיתים עלי' גו'. דהנה זית יש בו מרירות, דענין המרירות מביא לשינוי מצב האדם בתור הקדמה לעבודתו. ובה גופא יש ב' זיתים, אחד מימין הגולה ואחד משמאלה. וזהו מה שארז"ל²⁷ אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש, דלפני ענין התפילה צ"ל ענין המרירות והביטול כמאמר²⁸ ונפשי כעפר לכל תהי' פתח לבי בתורתך, וגם ארז"ל²⁹ שצ"ל שפתותיו נוטפות מור³⁰ כו'. ועד"ז הוא בקיום המצוות הבא אחרי לימוד התורה, כמאמר³¹ גדול לימוד שמביא לידי מעשה, דקיום המצוות הוא בבחי' ביטול, שהמקיים בטל אל מצוה המצוה, ועד שמקיים מ"ש³² עשה רצונו כרצונך כו'. ועוד, שקיום המצוות הוא במעשה, גם מעשה מלשון כפי' (מלשון מעשין על הצדקה³³), שכופה את עצמו, ענין האתכפא.

והנה אף שהזית יש בו מרירות, מ"מ הרי יוצא ממנו שמן, דזהו ענין אתהפכא חסוכא לנהורא. דהזית משכח לימודו של ע' שנה³⁴. וזהו גם מה שהזית מוציא שמנו ע"י כתישה דוקא³⁵, היינו שע"י הכתישה (ענין החושך וכו') יוצא ממנו שמן המאיר. וכיתרון האור הבא מן החושך דוקא³⁶. וזהו מה שדוקא בזמן הגלות נקראים נש"י בשם מנורת זהב, לפי שדוקא בגלות וע"י הכתישה וכו' מתגלית בהם מעלה זו שהם מנורת זהב דוקא. וכמו שהשמן יוצא מהזית ע"י כתישה דוקא³⁷. וזהו גם מה שדוקא בזמן הגלות הוא גילוי פנימיות התורה שהו"ע השמן, כמבואר ברזי תורה ורזין דרזין, עד לשיחות ומאמרי כ"ק מו"ח אדמו"ר³⁸. ויש לומר שזה נרמז גם במה דתנן במסכת שבת³⁹ ולא יקרא לאור הנר, דמזה מובן שבימות החול, היינו בזמן הגלות, הקריאה והלימוד בתורה היא לאור הנר המאיר ע"י השמן שבתוכו.

וזוהו ראיתי והנה מנורת זהב כולה גו' ושבעה נרותי' עלי' גו', דקאי על זמן הגלות וגם על הזמן דלע"ל, לפי שע"י העבודה בזמן הגלות בהענין דמקשה אחת, אהבת ישראל, וביחד עם זה העבודה בז' אופני העבודה הנ"ל, ע"י זוכים לגילוי בחי' מנורת זהב כולה בתכלית השלימות, שיהי' לע"ל.

(26) עו, א.
(27) ברכות לא, ב.
(28) תפלת „אלקי נצור“ (ברכות יז, א).
(29) שבת ל, ב.
(30) ל' הכתוב – שה"ש ה, יג.
(31) קידושין מ, ב.
(32) אבות פ"ב מ"ד.
(33) ב"י לטור יו"ד סרמ"ח. וראה לקו"ש ח"ב ע' 238.
(34) הוריות יג, ב.
(35) ראה שמו"ר פל"ו, א.
(36) ע"פ ל' הכתוב – קהלת ב, יג.
(37) ראה מנחות נג, סע"ב. שמו"ר פל"ו, א.
(38) ראה לקו"ש ח"כ ע' 388. ובכ"מ.
(39) יא, א.

והענין הוא, דהנה הגילוי דזמן הגלות נקרא בשם נר בלבד, אבל לע"ל כתיב⁴⁰ והי' לך ה' לאור עולם. ומבואר במ"א⁴¹ ההפרש בין נר לאור, דנר יש קצבה לאורו, אבל אור שהוא אור השמש הוא אור עולם. וזה יהי' הגילוי דלע"ל, שעליו ארז"ל⁴² הקב"ה מוציא חמה מנרתקה וצדיקים מתרפאין בה כו', היינו גילוי שם הוי' (שמש) מההעלם דשם אלקים (מגן ונרתק). אמנם ידוע⁴³ שבערב שבת טועמין מכל תבשיל ותבשיל, ומזה מוכן, שעוד בזמן הגלות נמשך גילוי שם הוי', מדת הרחמים, ובטלים כל ההעלמות וכו' דשם אלקים, ועד שמתקיים מ"ש ויקרא הוי' הוי'⁴⁴, שנמשך בחי' הוי' דלעילא שלפני פסיק טעמא, ונמשך בבחי' הוי' שלאחרי פסיק טעמא⁴⁵, עד שנמשך למטה מטה ומתבטלים כל הענינים הבלתי רצויים. וכמו שממשיך בכתובים⁴⁶ וסלחת גוי' ונחלתנו, שמקבלים את נחלת עולם, ארץ ישראל בשלימותה, עד לכי ירחיב הוי' אלקיך את גבולך⁴⁷, ארץ עשר עממין⁴⁸, שזה נמשך ע"י העבודה בבירור המוחין⁴⁹ עתה ע"י תורת חסידות חב"ד שהיא באופן דמיני' יתפרנסון⁵⁰, הבנה והשגה, וע"י שיפוצו מעינותיך חוצה אתי מר⁵¹ דא מלכא משיחא, במהרה בימינו ממש.

<p>(46) תשא שם, ט.
 (47) פ' שופטים יט, ח.
 (48) ספרי — הובא בפרש"י שם.
 (49) ראה מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א ע' ח ואילך.
 (50) ע"פ זח"ג קכד, ב.
 (51) אגה"ק הידועה דהבעש"ט — נדפסה גם בכש"ט (הוצאת קה"ת) בתחלתו.</p> | <p>(40) ישעי' ס, יט.
 (41) ראה ספר הערכים — חב"ד ערך אור הנר (כרך ג ע' שמג ואילך). וש"נ.
 (42) נדרים ח, ב.
 (43) מג"א אר"ח ריש סימן רנ. שו"ע אדה"ז שם.
 וראה לקו"ש ח"ד ע' 427.
 (44) תשא לד, ו.
 (45) זח"ג קלח, א.</p> |
|--|--|